korte tusschenpoozen lieten ze de kanonnen bulderen.

„We zijn verloren, Saja!"

„Niets is verloren. Ik schiet jelui allemaal neer. . . ."

Een stoker stak zijn zwarte tronie, die afschuwelijk door angst verwrongen was, boven dek. . . .

Saja snelde er heen. . . . „Terug!. . . . terug!". . . . In het wilde vuurde hij in de machinekamer, tot hij niets meer hoorde en ging naar beneden. Twee negers lagen op den grond; een was zwaar gewond en de ander dood. De gewonden, die Saja sloeg om hen aan het werk te jagen, bezweken onder het geransel.

Op verschillende plaatsen siste de stoom door de buizen. Het ijzer van den oven stond witgloeiend en elk oogenblik konden de wanden en de balken vlam vatten.

Er klonk een vreeselijke slag, de bodem van het schip kraakte, met een schok verminderde de vaart en de boot luisterde niet meer naar het stuur.

De schroef was gebroken. . . .

Als een dol beest viel Saja de negers aan, hij sloeg en beet, zoodat ze van machtelooze woede brulden. Ze trachtten hun boeien te verbreken, want het ijzer was zoo warm, dat het om hun enkels brandde. . . .

De kapitein kwam ook de machinekamer binnen en sloeg zich met zijn vuisten op de oogen. . . .

De bemanning was een troep waanzinnigen geworden; ze smeten elkaar met vuur, sloegen met ijzeren bouten en trachtten elkaar in den oven te werpen. Saja gaf een schreeuw en snelde naar boven. De drie groote oorlogsbodems waren nog maar hoogstenseen kwartier verwijderd. Het goud-schip lag te drijven. . . — Saja trapte de deur van de kapiteins-hut in elkaar en ging naar binnen.

Spoedig keerde hij terug, in zijn gespierde armen drie ijzeren kisten van middelmatige grootte dragend.

„Maak het vuur open. . . . maak het vuur open.... tuig.... moordenaars, dieven. . . . Allah is groot....", schreeuwde hij toen hij weer in de machinekamer kwam.

Een neger opende den oven, en Saja wierp snel de ijzeren kisten in het vuur. . . .

Gehurkt ging hij op den grond zitten en stopte zijn ooren dicht terwijl hij schreeuwde: „Wasch jelui voeten!. . . . Allah is groot!. . . . Raja Mullah, wij gaan sterven. . . . Kerels, honden, ijzeren kisten met kruit liggen in het vuur. . . ."

Groote ontzetting. . . . de kapitein wilde met zijn handen den oven openen, doch verbrandde zijn vingers en dol van pijn en angst sprong hij op Saja toe om hem de hersenen met een stookbout in te slaan. . . .

De Russen waren nog eenige mijlen van het schip verwijderd toen het met een vreeselijke slag uiteenvloog.

't Was of plotseling op de plaats waar de boot dreef, een groote vuurzuil uit zee opsteeg. De oorlogsbodems werden heen en weer geslingerd en op het dek vielen stukken hout en een paar baren goud. . . .

Daarna was het stil. . . . In de lucht dreef een donkere rookwolk en een kleine oppervlakte van de zee was bedekt met stukken hout.

De milliarden aan goud lagen op den bodem van den oceaan.

* * *

Raja Mullah had zich gedurende drie weken na zijn ontvluchting in Parijs schuil gehouden en in de grootste armoede geleefd. Zijn eenig doel was om Mascat te bereiken en daar met het goud dat Saja van Londen had verzonden een leger te formeeren en zich op te werpen als Sultan van Arabië. Maar hij wist niet hoe er te komen: geld bezat hij niet en goud kon hij niet meer maken, want waar zou hij de grondstoffen moeten smelten. . . . Hij kon nergens blijven sinds hij vogelvrij verklaard was en aan de som die voor zijn lijk of aanhouding uitgeloofd was, was duidelijk te merken dat men wist dat het kostbare middel in zijn rechterbovenarm verborgen was. Milliarden aan goud had hij reeds geproduceerd, doch de inhoud van het kleine kokertje was niet zichtbaar verminderd. De inhoud er van was voldoende om de geheele wereld een eeuw lang op zulke overvloedige wijze van goud te voorzien, dat de prijs er van lager zou zijn dan die van ijzer. . .

Men kon hem nu arresteeren wegens moord en hem zelfs guillotineeren.

Hij moest weg van Parijs, van Europa, naar de stranden van de Arabische zee, waar straks zijn schip beladen met goud het anker zou uitwerpen.

Op een helderen maannacht verliet een arme zwerver Parijs. De man was in lompen gehuld, had één arm en een te kort been, dat op een dikke houten zool rustte. Hij zag er physiek vervallen uit. Zijn kale schedel was door een vieze pet bedekt; een onverzorgde, wild-gegroeide baard bedekte zijn gelaat. Op zijn rug droeg hij een kleine kist met kramerijen.

Die sjofele zwerver was Raja Mullah, die billioenen in zijn arm droeg, en van wien het kostbaarste kleed, dat ooit een Oosterling gedragen had, door de Fransche regeering bewaard werd. Het was Raja Mullah, die heel de wereld van goud had voorzien en nu droomde van een alleenheerschappij over Arabië. . . .

Hij had zich geheel onkenbaar gemaakt. Zijn hoofd was kaal geschoren; zijn linker benedenarm had hij saamgebonden, tegen den bovenarm en een decimeter dikke voetzool van hout onder een schoen gemaakt. Zijn gelaat droeg de sporen van ontbering, maar dat kon ook niet anders, want hij leed gebrek en werd door zenuwen verteerd. Raja Mullah zou naar Nizza trekken, ventend met kramerijen. Als hij wat verkocht zou hij een eind met den trein gaan en dan weer gaan venten langs den weg. Zoo trok de arme zwerver naar het Zuiden, door dorpen, over bergen en langs rivieren. In mooie nachten sliep hij onder den blooten hemel en bij ongunstig weer in schuren of onder een kar. . .

Vrees dat hij ontdekt zou worden had hij niet, maar wel dat de ontbering hem zoodanig zou verzwakken, dat hij ziek zou worden.

Hij verkocht veel en als zijn kist leeg was kocht hij weer in. Hij reisde zooveel mogelijk per trein en kocht alleen het hoogst noodige voedsel om op de been te kunnen blijven.

Drie weken na zijn vertrek uit Parijs zwierf hij in den omtrek van Nizza. . . .

In Nizza woonde Bonboirie, de eenige Westerling, dien hij als 'n eerlijk mensch beschouwde. Bonboirie was naar het Zuiden getrokken, nadat hij de som van de Matin gekregen had, en dreef daar een klein goudsmidswinkel, waar de vreemdelingen souvenirs kochten.

Raja Mullah had Bonboirie dikwijls geheel belangloos goud gezonden, dan uit deze, dan uit die plaats, zonder ooit zijn adres te noemen. Nu vertrouwde hij op de erkentelijkheid van den goudsmid en wilde met hem een plan beramen om vlug naar Arabië te komen en bij hem een groote hoeveelheid goud produceeren dat Bonboirie tegen een ruime belooning voor hem moest inwisselen.

(Wordt vervolgd)

DE WEDSTRIJDEN VAN PHILIPS' SPORTVEREENIGING.

De vorige week Zondag hadden er op Philipsdorp athletiekwedstrijden plaats, die uitnemend geslaagd genoemd mogen worden. Hierboven: De U. D. ploeg, die het record behaalde in het nummer Estafette.

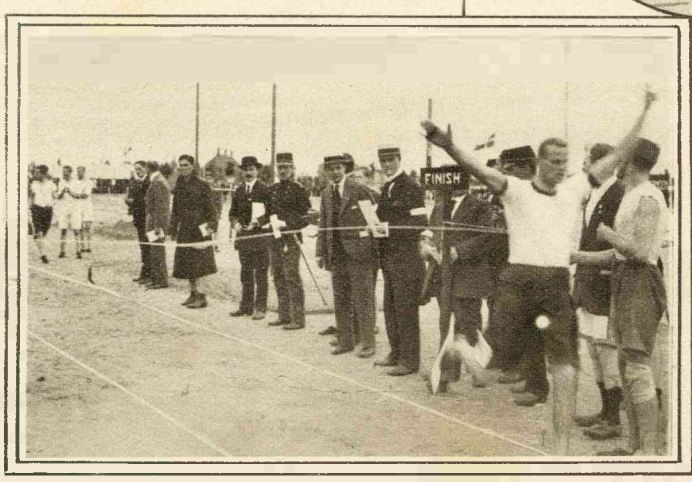

De speerwerpers Geerssen en Schild. Eerstgenoemde wist zijn eigen record van 44.92 M. op 46.60 M. te brengen.

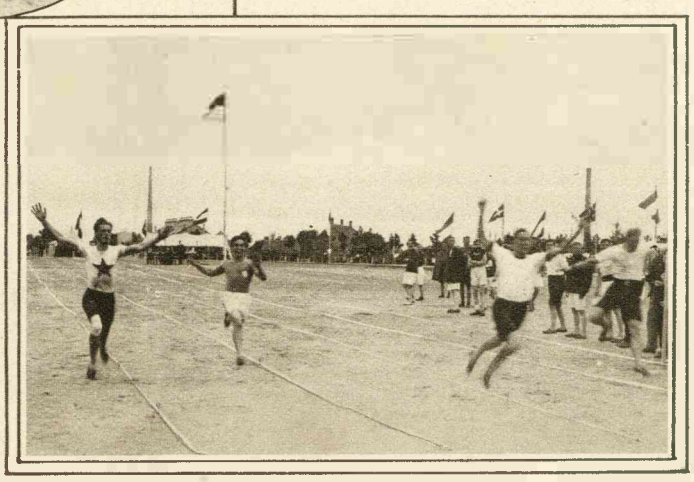

Foto midden: Het polstokspringen van den heer H. J. Jansen. Hierboven: De deelnemers aan den afstandsmarsch.

De finish 800 M. hardloopen, gewonnen door Grijseels.

De finish 100 M. hardloopen, gewonnen door Kelder van U. D.